

Ze huilde nooit, nou ja, bijna nooit, op een enkele keer na, maar dat was om alles waar ze zich schuldig, boos, machteloos of teleurgesteld over voelde, los te laten. Meer een cleansing. Zoals nu. Daarna voelde ze zich weer helemaal leeg en licht. Nu ze hier zat, redelijk veilig in vergelijking met wat ze gewend was, kon ze zich weer een keer helemaal laten gaan, haar opdrachtgever, Hans Petersen dood, vermoord door een vrouw... mooi! Opgelost. Sukkel.

Door haar tranen heen moest ze lachen. Blij dat hij dood was. Het stond haar zo tegen dat ze deze gastvrije mensen... wolven... wat dan ook, moest verraden. Ze wilde die vrouw graag eens ontmoeten, maar dat zat er niet in. Het was nu tijd om te bepalen wat ze ging doen. Ze wilde uit de geheime dienst!

Gewoon ontslag nemen durfde ze niet. Als ze wisten dat ze weg wilde, dan werd ze in de gaten gehouden of misschien wel gewoon omgelegd. Het beste was te verdwijnen. Hopelijk had Hans haar alleen ingehuurd en niet verteld wat zijn plannen waren. Dan zat ze hier wel even goed.

Omdat ze hier eerder was aangekomen dan die ene spion die hier ook was - behalve zij tweeën waren er nog andere spionnen in de andere packs gestationeerd die Hans had gebruikt, hij ging niet over één nacht ijs - was ze nog niet opgevallen.

Misschien scheelde het dat ze geen wolf was en niet van een pack vandaan was gekomen, maar een mens die de trauma's in haar leven was ontvlucht en rust en ruimte zocht om te schrijven.

En dat ze hier per ongeluk terecht was gekomen omdat ze verdwaald was. Nu vond ze schrijven toevallig ook erg leuk, was ze achter gekomen. Misschien kon ze dit wel blijven doen, in plaats van een Sparrow te zijn.

Mensen dachten dat die niet meer gebruikt werden, maar niets was minder waar. Zij, Kyra, was er één van. Onvrijwillig, maar als je als kleuter een wees werd en je dan in een weeshuis terecht komt die kinderen aan de KGB levert, heb je weinig keus. Kyra werd Red genoemd door de KGB vanwege haar haar. Een Engelse naam omdat ze veel in het buitenland zou gaan werken.

Haar ouders hadden haar Kyra genoemd, wat de Slavische betekenis is van zon, waarschijnlijk ook geïnspireerd door haar haarkleur. Waarom zou ze anders zon genoemd zijn?

Ze had altijd haar haar heel kort geknipt in een rafelige *pixie cut*, zodat ze het makkelijk kon verbergen onder een pet of pruik mocht het nodig zijn. Rood haar was te opvallend in haar vak, zeker in combinatie met haar blauwe ogen met een donkergrijze rand. Rood haar en blauwe ogen, een erfenis van haar Oedmoertse afkomst, een streek in Rusland.

Ze had ook een assortiment lenzen in haar bezit, op het moment verborgen in een kluis in de stad samen met haar pruiken. Ze had graag lang haar gehad. Ze wist niet eens of ze stijl haar had of slag. Maar het was gewoon veel praktischer, zo kort. Misschien over een poosje als ze een veilige plek had gevonden.

Ze had een klein beetje het gevoel dat ze hier goed zat. Hans had haar verteld wat deze gemeenschappen inhielden. Deze packs leefden afgezonderd omdat het wolfshifters waren en die wilden niet gekend zijn door de mensheid. Raar eigenlijk dat ze haar wel hadden toegelaten, als mens, hier in hun verborgen wereld. Terwijl ze het feit dat ze in een wolf konden veranderen geheim wilden houden... Vreemd. Wie had er ooit van gehoord in

het echt en niet in films? Zij niet en ze had toch al veel bizarre dingen gezien in haar leven, maar dit sloeg alles! Dit hier was een compleet andere wereld en ze hoopte maar dat de KGB er ook nog nooit van gehoord had.

Door al die gedachten was het effect van die huilbui nihil, dat was nog nooit gebeurd. Ze was wel iets opgeknapt en door het denken had ze het wel een beetje op een rijtje gekregen, maar het gevoel van opluchting en lichter voelen bleef uit.

Kyra droogde haar tranen. Ze ging een kop thee voor zichzelf zetten in het kleine keukentje wat haar blokhut rijk was, wat zich op het terrein van het pack bevond, plensde meteen wat koud water in haar gezicht tegen het huilerige gevoel en kroop weer achter haar tablet. Genoeg zelfmedelijden gehad! Ze ging verder met haar boek.

"Goed," zei Morvenna, tovenaars en healer. De barbecue was uit. Het eten was op - stelletje wolven - en ze hadden alles opgeruimd. De zes leden van Pax, het kleinste pack dat er bestond, één van de twee packs van haar *soulmate* Colt waar ze, sinds een week, deel van uitmaakte, zaten nu lekker om de vuurput heen te kletsen. Ook Ian en Caitlyn, goede vrienden van Morvenna en Colt en Alpha Winters, de vader van Colt, zaten er gezellig bij.

Ze vierden dat Morvenna zich eindelijk had laten claimen door Colt, doormiddel van een beet in haar hals, waardoor ze voor altijd met elkaar verbonden waren.

Alpha Winters deelde de Alphafunctie van het Full Moon pack, het andere pack, ofwel een soort roedel van wolfshifters, samen met zijn zoon. Hij was al naar de logeerkamer vertrokken, hij had de volgende ochtend een bespreking, dus zou wat vroeger vertrekken. Vader en zoon hadden de taken verdeeld zolang Alpha Winters er nog zin in had en daarna zou Colt samen met de Bèta van het pack en vriend Ian, het overnemen.